Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Budapest, 1945 szeptember 30.

I. évfolyam, 20. szám.

Budapesti szüreti mulatság:

Ki-ki a párjával!

Ára 10 pengő

Szálasi tűnődése SZEPTEMBER VÉGÉN

írta: Hidvéghy Ferenc

Még nyílnak a cellák, ha sétára vágyok,
Még zöldel az ing is az ablak előtt,
De látod amottan a Népbíróságot?
Már várja a nemzet a volt vezetőt.
Még itt ég szívemben a tavalyi szép ősz,
Amikor csizmámtól döngött a Vár,
De Salzburg parkjában már köhint a vén csősz
És otthon már Bogár úr vár úgyebár.

Gizikém ... — gondolok forrón nevedre —
És eszembe jut a mi szép esküvőnk,
„Kitartás ... — rebegted szendén remegve —,
Úgy éljen Szálasi, hogy szép lesz jövőnk!"
Ha mégis előbb hunyok el, (mi megeshet),
Ó mondd, mire fordul az állapotod?
Nyugdíjat ad-é ez az állam, e keshedt,
Tenéked is, úgy, mint Werthnének adott?

Ha eldobod egykor a pártigazolványt,
Mit földi szerelmünk dicsfénybe szövött,
Én fölveszem ottlent a nyilasi dolmányt,
S e párt-iratért, íme, újra: Jövök!
Kitörleni véle — emlékedet, angyal,
Ki könnyedén elfeledéd hívedet
S tisztára lemosni könnyümmel, a langgyal,
Netalán kiigényelt szűz szívedet.

A 7 legédesebb vicce

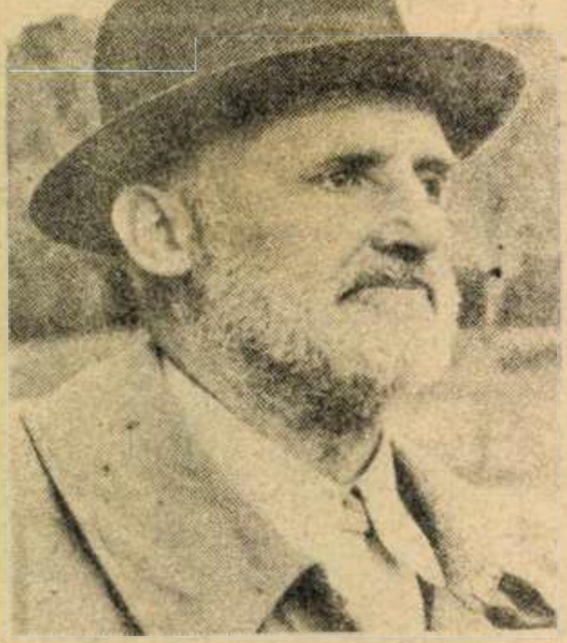
— Matildka, ajánlanék magának egy jó partit ...
— Rendes ember?
— Azt meghiszem! Egy finom, halkszavú úr! Galamblelkű, szelid, csupaszív férfi ...
— Mi a foglalkozása?
— Népügyész.

A hét legfeketébb vicce

Két „sötét" ember találkozik a tőzsde előtt. Az egyik megkérdi:
— Mivel foglalkozol mostanában?
— Escompte-al ...
— Mi az, hogy escompte?
— Wie es kommt.

Ezt a jellegzetes

képet azért közöljük, mert ritka példája a tisztán semita karakternek, mely főleg a pénzsóvár tekintetben, az érzékien negroid szájvonásokban, a kegyetlenkedésre mutató orr ... Pardon, bocsánat. Most értesülünk, hogy képünk Julius Streichert, a Stürmer című antiszemita uszítólap volt főszerkesztőjét ábrázolja.

A hároméves újjáépítési program

Nagy Ferenc újjáépítési minisztertől megkérdezte valaki:
— Mi a véleménye miniszter úrnak Rákosi hároméves újjáépítési tervéről?
— Addig én nem várhatok, — legyintett az újjáépítési miniszter.
— Miért?
— Hol leszek én három év mulva ...?

Költözködés?

— Mi az, Libuckáné, költözködik?
— Nem. Megyek a pékhez kenyérért.

MOZIK MŰSORAI

Teleki-téri mozi: Egy frakk története.

Világ mozi: Botrány a cirkuszban és a lapban.

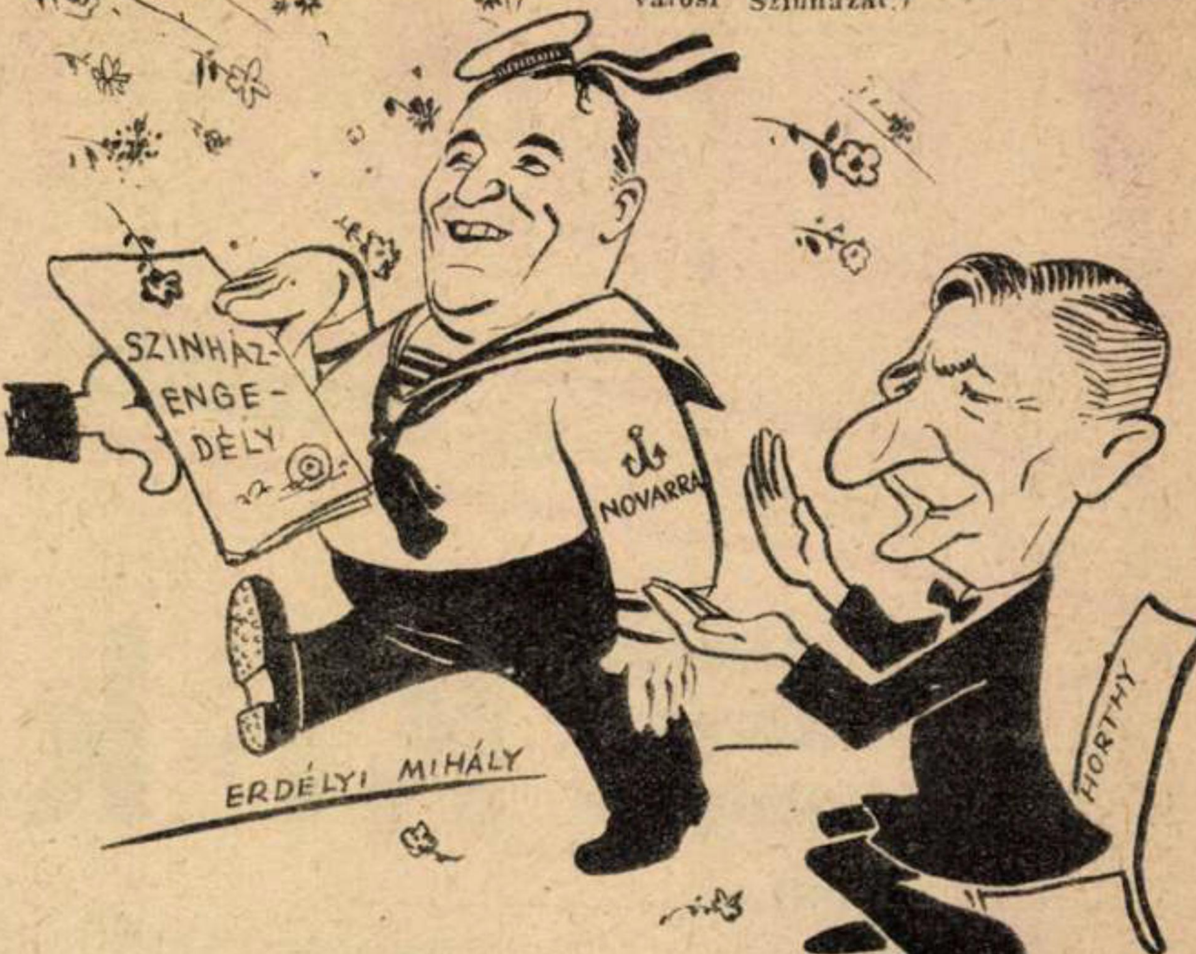
Beszkárt mozi: A potyautas.

Internálótábor mozi: A vidám fickók.

Demokrácia mozi: Néhány párt nem fér a bőrébe.

Érdemek jutalma

(Erdélyi Mihály megkapta a Józsefvárosi Színházat.)

— Bravó, Miska! Látszik, hogy valóban Horthy Miklós katonája vagy! Egy tengerészt nem lehet a víz alá nyomni!

KORTESGYŰLÉS

Farkas Teofil megalakította a Haladószellemű Reakciós Demokraták Egyedül Üdvözitő Pártját és nekilátott, hogy híveket toborozzon. A párt tagjai összegyültek egy erdei tisztáson és Teofil kiosztotta a szerepeket:

— Mókus Marci felkeresi a lovakat és nekik igéri az erdő egész mogyorókészletét.

— Na és mi lesz velem akkor? — hökkent meg Mókus Marci.

— Részben úgyse tartjuk be az igéretünket, részben a lovak nem is szeretik a mogyorót, részben pedig kizárólag pulykapecsenyét fogsz enni, ha győzünk. Apropo, a pulykaknak igérjél teljes jogegyenlőséget.

— Nem túlzás ez Tofi bátyám? — kérdezte Szarvas Péter.

— Nem. Ugyanannyi joguk lesz, mint a csirkéknek vagy a libáknak, ezt garantálhatom. Róka Pista majd a nyulakat főzi meg, nem bírnak a személyes varázsának ellentállni, félnek tőle még a nyilas időkből. Medve Tóni elmegy a kutyákhoz és közli velük diszkréten, hogy kiirtjuk az összes macskákat, ha uralomra kerülünk; Frédi, az öccse meg a macskákhoz megy el és közli velük ugyanezt kutyában. Mindent megértettetek?

— Igenis Tofi bácsi — mondta Mókus Marci. — De a szamarakról el tetszett felejtkezni. Ki beszél a szamarakkal?

— Senki — mondta Farkas Tofi. — Tegnap bent voltam Pesten, az egész város azt mondja, hogy a szamarak mind mellettünk vannak ...

Muráti Lili és Vaszary János szabadlábrahelyezésének kulisszatitkai

A hat hónappal ezelőtt letartóztatott *Muráti—Vaszary* házaspárt, mint értesülünk, szabadlábra helyezték.

Vajjon miért?

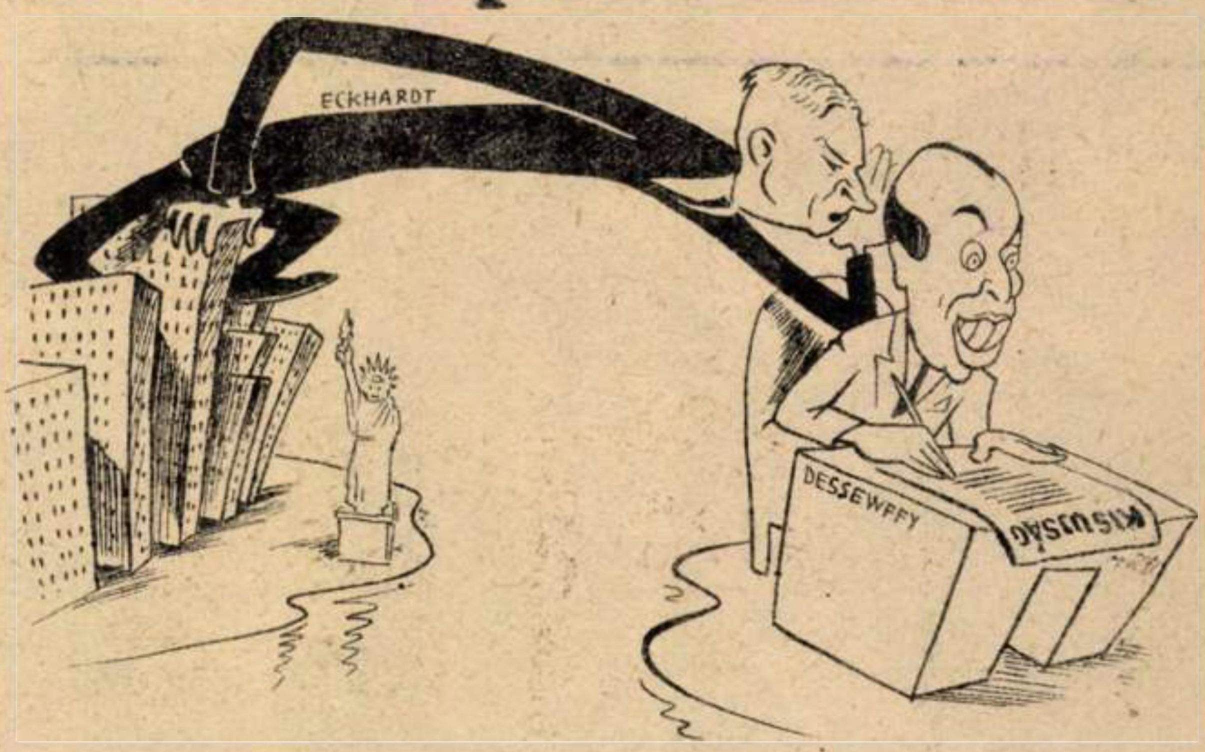
A Ludas Matyi mindjárt megmagyarázza:

Azért engedték ki *Muráti* Lilit és *Vaszary* Jánost, hogy nyugodtan betanulhassák azt a szerepüket, amit a Népbíróság előtt játszani akarnak.

A mentőtanukból monstretársulatot szerveznek. — Ahogy mi a Népbíróság dramaturgjait ismerjük, a produkciónak heppiendje lesz, vagyis a demokráciára nézve rossul fog végződni.

Dr. Szegő Vilmos népfőügyészhelyettes már vasalhatja a frakkját.

Túl az Operencián ...

L.M.: Mondja szerkesztő úr! Milyen forrásból meríti maga a politikai információit?

A FÜGGETLEN ÉS SZABADELVŰ
KIS- ÉS KÖZÉP- ÉS NAGYGAZDAI
ÉS POLGÁRI ÉS FÖLDESURI
ÉS BANKÁRI ÉS BÁRÓI

EGYSÉGPÁRT

VÁLASZTÁSI ÉNEKE

irta: Gábor Andor

Svájc térképe hegységes,
Dániáé rétséges,
A mi pártunk egységes,
Nem lehet ez kétséges.

*

Hát persze, egység, az sokféle van,
A bajonettnek is két éle van,
S ki mondaná, hogy így ez nem honett,
S hogy ettől nem szurony a bajonett?
Vagy más példának vegyük a libát:
Ki látna abban legkisebb hibát,
Hogy jobbra-balra szárnya van neki,
Mely őt a légbe fölemelheti?
És mert a liba nem egy könülő,
E szárnyainál fogva röpül ő.
Illetve, hogy röpülhetne, ha még
A szárnyai fölemelintenék.
Hogy nem röpül, attól most eltekints,
Szárnyával ez összefüggésbe nincs.
Van hát pártunknak is két szárnya. Van.
Ezért én még nem szégyellem magam.
És ne keverje föl a köz-epét,
Hogy extra látja pártunk közepét,
S mint érdekesség járul ehhöz ép,
Hogy balközép is van s van jobbközép,
S ezek között is egy-két árnyalat,
Mik mind elférnek jobb s bal szárny alatt.
Hogy pártunk színdús, az neki nem árt,
A szürkeségek ideje lejárt,
Nálunk ki zöld, ki sárga, ki fehér,
Van lila is és barna is, kövér,
Csak egy nincs és az az egy a piros,
Nálunk minden szabad, csak ez tilos.
Nálunk kiki azt véli, mit akar,
Nálunk nincs kés, mely simára vakar,
Nálunk nincs kényszer és nincs fegyelem,
Így összefér akárhány vegy-elem,
S hogy egy-csárdában nem fér két dudás,
Az, kérem, régen elavult tudás.
Egy jó csárdában jól megfér húsz is,
Még akkor is, ha húszfelé húz is,
Nálunk van ilyen és van amolyan,
Mi demokraták vagyunk komolyan,
Dessewffy, Eszterházy: tut-egál,
Kisgazda mind, csizmában jól meg-áll,
S még ha milliomos is valaki,
A mi pártunk azért nem dobja ki,
Mi egymás ellen sose zendülünk,
Mert — végül is — egy húron pendülünk,
Nem választ el sem eszme, sem betű,
S ez alapon pártunk egyöntetű.

*

Svájc térképe hegységes,
Dániáé rétséges,
A mi pártunk egységes,
Hogy volna ez kétséges?

Műsor-gondok

— A Royal Revü Varieté nagy gondokkal küszködhet.
— Miből gondolod?
— Így hirdeti műsorát: NAGY GOND A REVÜ.

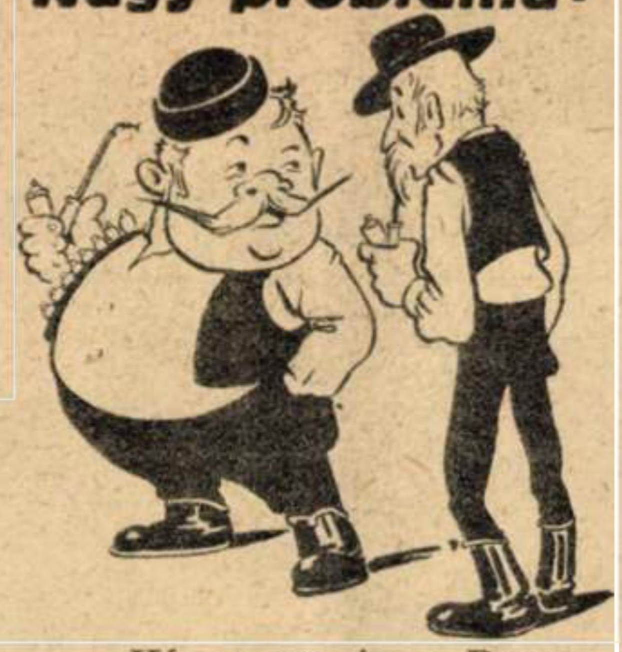
Hollywood, óh!

A hollywoodi methodista templomban most tartotta esküvőjét John Agar őrmester — Shirley Temple-vel, a tizenhétéves filmcsillaggal, az egykori gyermeksztárral. Az ifjú pár kivonul a templomból, gratuláció. Shirleyhez odalép egyik nénikéje és meghatottan mondja:

— Shirley, hát férjhezmentél! Hiába, nincsenek már gyerekek!

— De majd lesznek! — vágta rá Shirley Temple csillogó szemekkel.

Nagy probléma!

— Hát maga is a Demokrata Képpártra adja a voksot, Gergő sógor?

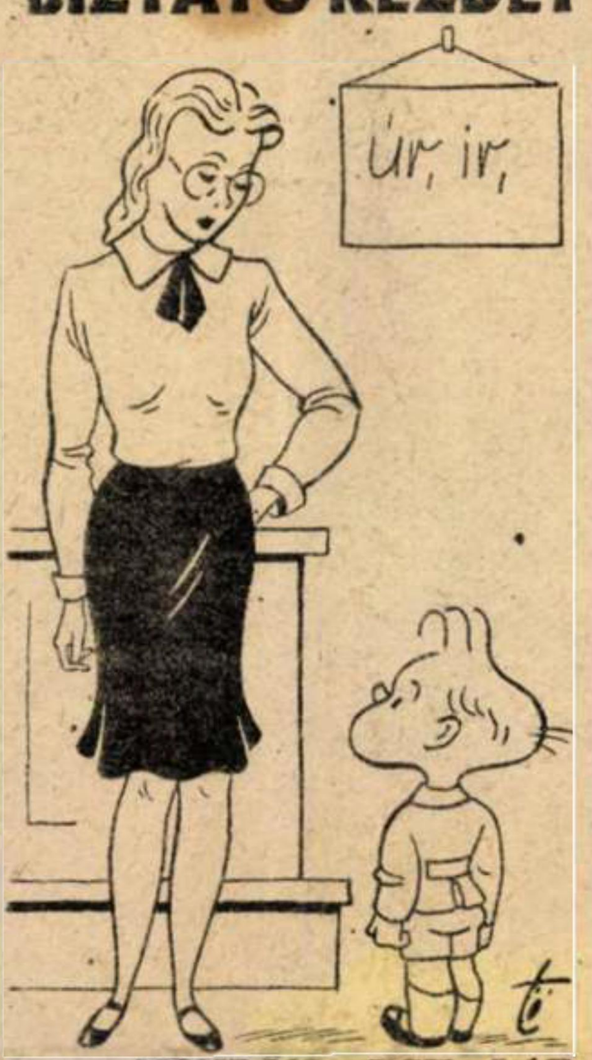
— Biz én nem tudom. Füvem van sok, az anyjukom szerint fa is van elég.

Pesti ábránd

Két tőzsdés ül a kávéházban. Egyszerre csak elmerengve felsóhajt az egyik:

— Istenem, de jó volna most New-Yorkban koldulni és abból itt Pesten üzleteket kötni.

BIZTATÓ KEZDET

— MONDJÁL EGY LÁTHATÓ TÁRGYAT LACIKA.

— A NADJADOM.

— JÓL VAN FIACSKÁM. DE MOST MONDJÁL EGY OLYANT, AMELYIKET NEM LEHET LÁTNI.

— A TANITÓ NÉNI NADJÁDJA.

A MI BÜSZKESÉGEINK

Akiket meg fognak választani

A Ludas Matyi munkatársának szenzációs beszélgetése az egyik jaj de demokratikus párt jelöltjével, Poczak Arisztid vezérigazgatóval, a nép egyszerű gyermekével

Ilyen még nem volt! De reméljük, hogy nem is lesz

Mint a magyar sajtóban elsőnek értesülünk, a *Meglepően Demokratikus Párt* fellépteti a választásokon haspóki *Poczak* Vendel vezérigazgatót, a nép egyszerű gyermekét, a régi Márkás — jelenleg Napoleonos — demokratát. Felkerestük Poczakot egyszerű, de tisztántartott huszonhétszobás budai palotájában.

— A nép egyszerű gyermeke vagyok, nyomorúságos viskóban láttam meg a napvilágot — mondja büszkén — tegnap reggel. A birtokomon voltam ugyanis vadászaton és jólfizetett gazdatisztem lakásán rámesteledett, ott aludtam. Nem szégyelem, sőt büszke vagyok rá, hogy pályafutásomat mint egyszerű csecsemő kezdtem, egész vagyonom egy cucli volt akkor és napi táplálékom... Nade hagyjuk, nem akarom elszomorítani.

Az ellenségeimnek kívánom, hogy az legyen a napi táplálékuk, ami akkor nekem volt. Huszonöt éves koromban kezdtem politizálni, de akkor még kissé zöld voltam.

Később megírtam nagy szociológiai műveimet: „Adjunk-e Vizet a Zselléreknek a Cibereleveshez?" és „Vehet a Munkás Is Lélekzetet, De Nem Szabad Túlzásba Vinni". Amit igértem, azt mindig megtartottam. Kérdezze meg a munkásaimtól, Ludas szerkesztő úr! A múlt héten is igértem nekik háromezer pengő drágasági pótlékot és az egészet megtartottam.

— Hiszi, hogy megválasztják?

— Bennem megvan a Bátorság ehhez a Harchoz. 1944-ben különben is annyira megszoktam a Kitartást, hogy ez maga félgyőzelmet jelent.

Büszke daccal kiált fel:

— Nekem mindegy, hogy kit szolgálok és ebből a szilárd elvemből egy jottányit se engedek, ha ellenem fordul is az egész világ.

Megnyugtatóan tesszük vállára a kezünket:

— Ne izgassa fel magát, nekünk az az érzésünk, hogy a Világ nem fog ön ellen fordulni...

— Ja igaz, Matyi öcsém, el ne felejtsem, azt a kedves epizódot feltétlenül írja meg, mert erősen megvilágítja közvetlen demokratikus egyéniségemet: múlt szerdán együtt ebédeltem a munkásaimmal...

— Ugyanazt ette, amit ők?

— Azt nem, az ilyen túlzásoknak nem vagyok híve. Másutt ettem és mást, de együtt ebédeltem velük, két órakor, pontosan akkor, amikor ők szoktak, ha van mit...

Elmereng.

— Sokszor van, higyje el. Hallatanul erőszakosak azok a munkások...

Meghatva búcsúzunk. A vezérigazgató úr még utánunk szól:

— Írja meg, öcsémuram, hogy én mindig a Népre gondolok.

Csettint a nyelvével.

— Micsoda ujság volt az! Mondja, mikor fognak megint nemzeti lapok megjelenni?

Kissé meglepődünk.

— Mi az, hogy nemzeti lapok?

— *Tudja, amikbe olyan csúnya pajeszos zsidók voltak rajzolva...*

(bárődi)

Felemelték a postai díjszabást

Eddig:

Helybeli lap	1.60
Levél	2.—
Rágalmazó levél	6 hónap

Ezentúl:

Helybeli lap	4.—
Helybeli levél	6.—
Rágalmazó levél	1 év

Egyszerűbb lett az élet!

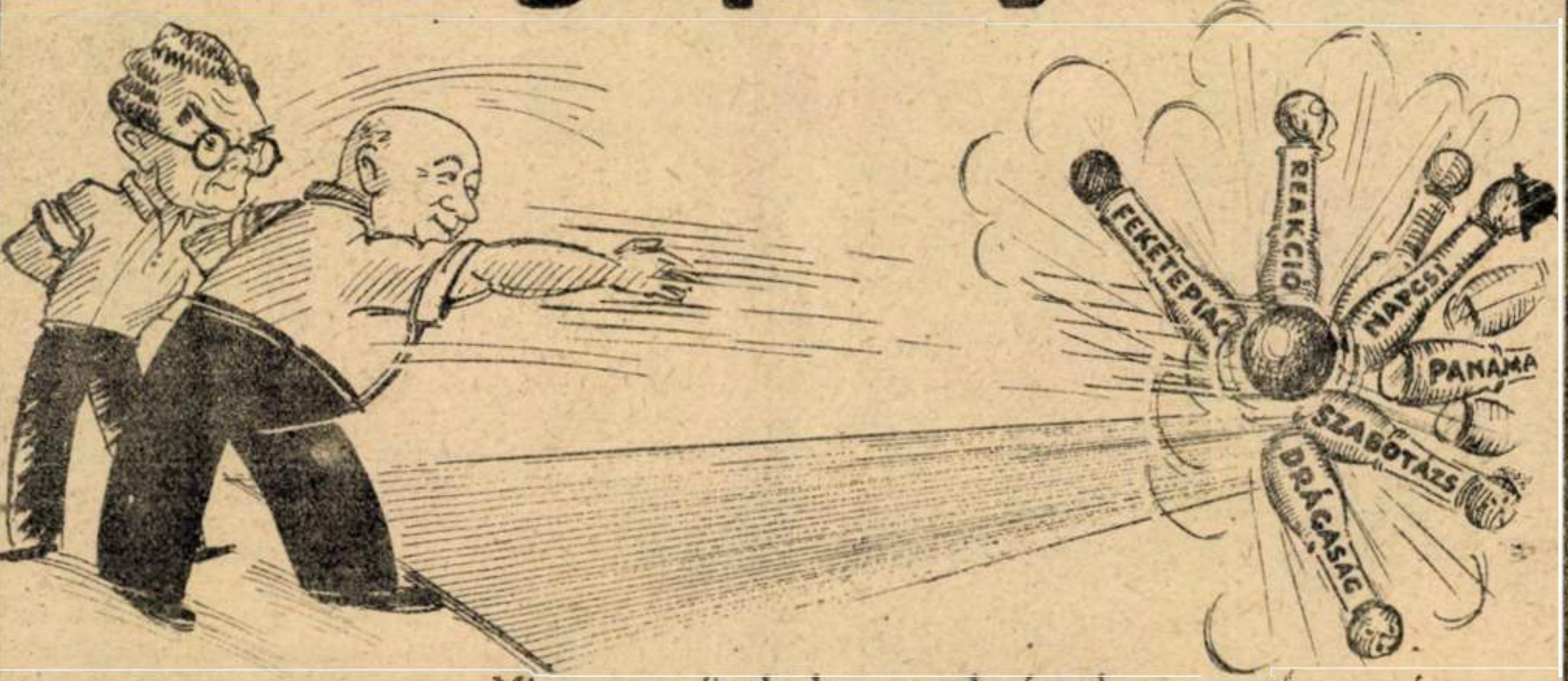
1935

— Jó ez a kolbász?
— Elsőrendű!
— Sertéskolbász?
— Az bizony.
— De nincs elfűszerezve?
— Nincs bizony.
— Füstölt?
— Perszehogy.
— Szóval eláll?
— Hajjaj!
— Mondja, nem drága ez nagyon?
— Bizony nem.
— Szóval nyugodtan vehetem?
— Nyugodtan.
— Na jó. Adjon tizenöt dekát...

1945

— Van két vagón kolbászom.
— Helyes. Meg van véve.

Kuglipályán

— Mi nem gurítunk, hanem odavágunk...

Részvét

— Hallotta ezt a szörnyűséget? Németországban 9 millió német kódorog lakás nélkül!

— Rémes! Meg kellene hívni őket, hogy irtsanak ki bennünket és pihenjék ki magukat a lakásainkban.

Miniszter úr!
Nézze, mi történik a háta megett!

Demokrácia a tisztikarban

Reakczy Jóska: Kitartás!
Éljen Szálasi!
Az egyik tiszt; Psszt! Van közöttünk egy demokrata is!

Taszajtó Nagy Gergely
esete a lóval meg a szekérrel

— No Gergely, meggyütté Pestrü?
— Meg én, mán meg is raktak érte.
— Hát az hogy lehet, te?
— Az úgy, hogy menek be Pestre a szekérrel. Aszongya az asszony, no Gergely, oszt vigyázz az erkőcsödre odafenn, mer cudar egy város az. Mondok ismerhecc Piros, ne félcs te engem, erkőcsös ember vótam világéletembe, a mult héten is megtanitottam a kisbírót jó erkőcsre, most is a kórházba ápojják az árvát. Igy én s oda a lovak közé. Másnap gyüvök haza. Az asszony ott áll a kapuba, oszt kajabál ész nékü: „Hun a kocsi, hun a ló?!” Mer ez olyan asszony, ez a Piros, e mingyá észrevesz mindent. Incidencs ember vagyok, ismerhecc Péter, mondom észnél légy Piros, maj elmondok mindent. Hát az úgy vót, hogy elattam Pesten a portékát, oszt beültem a csárdába. Benyelek egy litert, de piszkos egy rafanált pesti bor vót, igencsak hagyta magát inni. Mondok, no csárdás úr még egy literrel. Elüldögéltem így csendbe a huszonharmadik literig, akkor oszt kigyütt belülem a virtus. No mondok csárdás úr, nem vót szándékomba, de most elkezdek inni. Ahogy csapojják a második hordót, mondom, no csárdás úr, most megnézem a lovat, az is csak ember, vagy mi. Kimegyek, hát se kocsi, se ló. Asse mongya erre Piros, hogy bikkmakk, csak fordul be a tisztaszobába s hozza a seprüt. Abszolút ember vagyok, ismerhecc, Péter, de mán erre kigyüttem a konferencijámbú. Észnél légy, Piros, mondok, hát csak nem fogod megverni a hites uradat egy koszos lúér. Beszélhettem annak, Péter, akar a falnak. Esik nekem a seprüvel, oszt hun ideüt, hun odaüt, de mindig üt valahova. Egy negyed óráig csak eltréfálkoztunk így, de mán akkor kezdtem rágyünni, hogy e nem jó. Mondok keményen, hadd abba, Piros, mer ha tovább csinálod, se lovad, se urad. No, aszongya Piros s lazsnakol tovább egybű, attú ne féjjen kend, mer lovam az lesz. A lú a szekérrel az hazagyütt mán kend elött, vín bitang, nem várta az meg, mig kend elissza az eszit a kocsmába, több esze van annak a patájába, mind kendnek a fejibe. Az ám, Piros, mondok csendesen, az abbu is nyilvanvaló, hogy én vettelek el feleségül s nem ő...

Aki keres... talál!

Szöveg: PÁRTOS JENŐ — Rajz: SZEGŐ GIZI

Egy kis verset közlünk keresztrejtvény helyett.
Képpel illusztráljuk, hogy ne törd a fejed!
De a kiváncsiság, hogyha furdal nagyon,
Nézd a megfejtést meg a nyolcas oldalon.

Minden baloldalit lezáratott rendre,
Lobogott a házán nyilasjelű zászló!...
Keresd meg a képen hol az: ____ ____?

Hivatása ma a legégetőbb népügy,
De a birák között lanyhuló a készség!...
Keresd a képen, mit tesz a: ____ ____?

Születésre nézve nem volt kolozsvári,
De műveit nézve, ő az írók korcsa!...
Keresd meg, hogy hol van: ____ ____?

Művésztársát küldte „Kotródj, vár a láger!“
S Hitlert dicsőité messzezengő lanttal!...
Keresd meg a képen, hol a: ____ ____?

Oly finomkodó volt, akár egy hím-lédi,
Ha ősökre nézett... tekintete méla!...
Keresd a képen, hol az: ____ ____?

A Ludas Matyi szerkesztőségében

Dr. Ries István és dr. Major Ákos: Kedves Ludas Matyi! Nem tudna intézkedni, hogy ezeket végre elitélje a Népbíróság?

A 7 LEGSZOMORÚBB VICCE

— Mindig irígyeltem a milliomosokat. Saját autójukon szaladgálnak, a tenger mellett nyaralnak, saját kastélyukban lakhatnak...
— Na és?
— Nekem most 16.000 pengő a fizetésem. De rövidesen 24.000 lesz, s ha a feketézőket meg nem fékezik, tavaszra én is milliomos leszek.

SÁRBA TAPOSOM A FOTOGRAFIÁDAT...

LUDAS MATYI: *Jobbra mentek, hütlen babák! Mi meg megyünk balra!*

Kinn leszünk a vízből!?

A Széchenyi-fürdő 233 százalékkal emelte fel az árait, valószínüleg a kerekdedség kedvéért. A főváros vízkedvelő köreiben kínos feltünést keltett ez a lépés; fokozta a megdöbbenést az a tény, hogy a fürdő igazgatósága még csak nem is mosakodott utána, pedig nekik igazán gyerekjáték lett volna. Megkérdeztünk egy pár érdekeltet a dologról. Az első nyilatkozó

Csipek Vendel erdő- és munkakerülő.

Egy ligeti padon találtuk, önfeledten vakarózott éppen.

— Mi a véleménye a fürdőáremelésről — szögeztük mellének a kérdést, ami gyerekjáték volt, mert mellét nem takarta semmi, szabadon kitette a profán pillantásoknak.

— Ezentúl nem fürdök — mondta nemes egyszerűséggel, de

fenyegető

hangsúllyal.

— Eddig gyakran fürdött?

— Soha. De az véletlen volt. Ezután elvből nem fogok.

Szólt s

dacosan hátravetette a fejét.

Pofacsek Péter

a következőket mondotta:

— Rá fognak fizetni erre az emelésre meglátja. A közönség megadja majd a méltó választ. Én például

húsvétra

fürdést terveztem, de most lemondtam róla. Menjenek tönkre!

Napcsy Jeromos

feketenagykereskedő így nyilatkozott:

— 233 százalék? Nem is olyan sok...

Nekem már a nyáron többe került. Ugyanis feketén fürödtem.

— Hogy-hogy?

— A feleségem tudta nélkül jártam a strandra egy hölgyismerősömmel.

Végezetül

a holdvilággal

beszélgettünk.

— Most már legalább tudják — mondotta tömören — miért fürdök az éj tengerében és nem a Széchenyi-fürdőben...

A REAKCIÓ A CSEREAKCIÓRÓL

— Mit szólsz hozzá kérlekalásan, milyen nagy munka folyik itt!
— Kik ezek kérlekalásan?
— Ezek kérlek parasztok, akik beszolgáltatják a terményeiket!
— Hát nem sztrájkolnak, ahogy Nagy Ferenc miniszter mondta!?
— Ugyan kérlek! Buták a parasztok, beszélhet ezeknek a miniszter!

Millen idők...!

— Látja, azért vannak nyilasok, akik bűnhődni akarnak...
— Miből gondolja?
— Tizen megszöktek az internálótáborból.

Majd elválik!

— Olvasta, hogy a jövőben kölcsönös megegyezéssel elválhatnak a házasfelek?
— Olvastam. Maga azt hiszi, hogy az én feleségemmel meg lehet egyezni valamiben?

Akiknek sikerült megoldaniok egy problémát...

Ruhát csináltatott a Jászberényi-út
Végre van egy jó ruhája Kőbányának

Manapság súlyos gond az öltözködés. A Jászberényi-út férfilakossága példátmutató közös munkával csináltatott egy férfiöltönyt. Tegnap óta a kőbányai férfiak — legnagyobbrésze munkásember — mosolyogva néz egymásra.

Szájról-szájra jár a büszke hír:

— Szép új sötétkék ruhát csináltatott a Jászberény-út!

Megszületik az ötlet

Két héttel ezelőtt egy tömbparancsnoki értekezleten vetette fel az ötletet Szumkó Gyula, müvezető.

— *Manapság mindenki le van rongyolódva. Egy valamirevaló ruha 60.000, söt, mire a Ludas Matyi megjelenik, 75.000 pengőbe kerül. Mi volna, ha a Jászberényi-út összeállna és közös erővel csináltatna egy ruhát?*

Az azonnali értekezlet úgy döntött, hogy alakítanak egy ruhabizottságot. Ez a bizottság fogja eldönteni, hogy ki viselheti a ruhát. Elsősorban jogosultak azok, akik

esküvőre, vagy temetésre

mennek. De engedélyezni kell a ruhaviseletet a moziba vagy színházba készülőknek is, ha kérvényükkel egyidejüen megváltott jegyeiket is bemutatják.

Ezekután gyüjtőívet fektettek fel. Három nap alatt együtt volt a szükséges pénz. 1768 férfi járult hozzá.

Elkészül az uj ruha

A bizottság úgy döntött, hogy egy magas és kövér emberre szabott ruhát csináltat. Mert a nagy ruhát a kisebb termetüek is felvehetik, de a magasabbak mitsem kezdhetnének egy

térdnadrággal.

A ruha elkészült. A kőbányai kultúrházban ünnepélyes körülmények

között

leplezték le tegnapelőtt. A leleplező ünnepély alkalmából a bizottság elnöke, Prézli Manó viselte a ruhát.

A bizottság ezután tisztikart választott. *Nyers Győző* vállalta, hogy hetenkint egyszer kivasalja a köz ruháját.

— *Tűzzel-vassal fogok dolgozni a közért* — mondotta éljenzés közben. Választottak még két embert, akik ügyelnek arra, hogy

pecsét

ne legyen a ruhán. Ezek lettek a

főpecsétőrök

Még tartott a felavató gyülés, amikor befutott az első igénylés: Grubicsek Mihály jelentette, hogy a ruhát igényli az anyósa temetésére. A bizottság az alapszabályok 14. §-a értelmében engedélyezte a ruha felvételét.

— *Boldog ember ez a Grubicsek...* — hallatszott itt is, ott is.

Tovább a megkezdett úton

A ruhacsináltatás nagy sikerén felbuzdulva a Jászberényi-út úgy határozott, hogy nem áll meg a megkezdett úton. Értesülésünk szerint újabb gyüjtések indultak meg. Minden háztömb vesz egy pár zoknit.

Hinaus mit ihms!
avagy
Halál reám, fasisztára!

Hír szerint vitéz *Kárász* József, az „Egyedül Vagyunk“ és az „Uj Magyarság“ szerkesztője egy hadifogolytáborban *„Vörös Csillag“* címmel antifasiszta lapot szerkesztett.

A *Ludas Matyinak* alkalma volt megszerezni a lap egyik cikkét, amelyet maga a főszerkesztő írt. Ime:

— *Kérlelhetetlen harcot hirdetünk az olyan piszkos fasiszták ellen, mint amilyen például én vagyok. Halál rám! Eddig büntetlenül mérgeztem a lelkeket a hozzám hasonló gazemberekkel együtt, most azonban ütött az órám! Nem ismerek kíméletet! Egy olyan igaz szélsőbaloldali, mint én, csak a legnagyobb gyülölettel gondolhat egy olyan gaz szélsőjobboldalira, mint én.*

Ki velem!

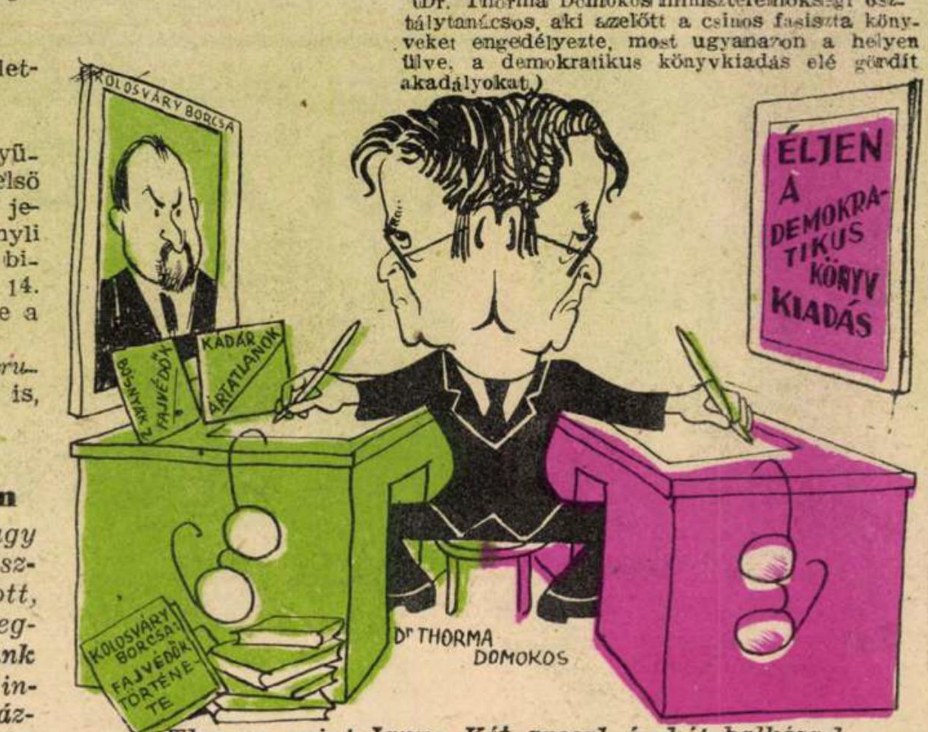
Le velem!

Nincs kegyelem! Csak akkor építhetjük fel az új világot, ha mi, szemetek, eltűnünk innen! Ne próbáljon engem senkise védeni! Bosszút lihegek magam ellen! A jogos fölháborodástól kavargó lelkemet csak a véres megtorlás tudja megnyugtatni! A véremre szomjazok!

Ugy ódalbarúgom magamat, hogy arról kódulok!

Végre egy rendes ember!

(Dr. Thorma Domokos miniszterelnökségi osztálytanácsos, aki ezelőtt a csinos fasiszta könyveket engedélyezte, most ugyanazon a helyen ülve, a demokratikus könyvkiadás elé gördít akadályokat.)

Thorma, mint Janus. Két arccal és két balkézzel

A FÜGGETLEN ÉS SZABADELVŰ KIS- ÉS KÖZÉP- ÉS NAGYGAZDAI ÉS POLGÁRI ÉS FÖLDESURI ÉS BANKÁRI ÉS BÁRÓI EGYSÉGPÁRT VÁLASZTÁSI ÉNEKE

Irta: Gábor Andor

Svájc térképe hegységes,
Dániáé rétséges,
A mi pártunk egységes,
Nem lehet ez kétséges.

*

Hát persze, egység, az sokféle van,
A bajonettnek is két éle van,
S ki mondaná, hogy így ez nem honett,
S hogy ettől nem szurony a bajonett?
Vagy más példának vegyük a libát:
Ki látna abban legkisebb hibát,
Hogy jobbra-balra szárnya van neki,
Mely őt a légbe fölemelheti?
És mert a liba nem egy köpülő,
E szárnyainál fogva röpül ő.
Illetve, hogy röpülhetne, ha még
A szárnyai fölemelintenék.
Hogy nem röpül, attól most eltekints,
Szárnyával ez összefüggésbe nincs.
Van hát pártunknak is két szárnya. Van.
Ezért én még nem szégyellem magam.
És ne keverje föl a köz-epét,
Hogy extra látja pártunk közepét,
S mint érdekesség járul ehhöz ép,
Hogy balközép is van s van jobbközép,
S ezek között is egy-két árnyalat,
Mik mind elférnek jobb s bal szárny alatt.
Hogy pártunk színdús, az neki nem árt,
A szürkeségek ideje lejárt,
Nálunk ki zöld, ki sárga, ki fehér,
Van lila is és barna is, kövér,
Csak egy nincs és az az egy a piros,
Nálunk minden szabad, csak ez tilos.
Nálunk kiki azt véli, mit akar,
Nálunk nincs kés, mely símára vakar,
Nálunk nincs kényszer és nincs fegyelem,
Így összefér akárhány vegy-elem,
S hogy egy-csárdában nem fér két dudás,
Az, kérem, régen elavult tudás.
Egy jó csárdában jól megfér húsz is,
Még akkor is, ha húszfelé húz is,
Nálunk van ilyen és van amolyan,
Mi demokraták vagyunk komolyan,
Dessewffy, Eszterházy: tut-egál,
Kisgazda mind, csizmában jól meg-áll,
S még ha milliomos is valaki,
A mi pártunk azért nem dobja ki,
Mi egymás ellen sose zendülünk,
Mert — végül is — egy húron pendülünk,
Nem választ el sem eszme, sem betű,
S ez alapon pártunk egyöntetű.

*

Svájc térképe hegységes,
Dániáé rétséges,
A mi pártunk egységes,
Hogy volna ez kétséges?

Műsor-gondok

— A Royal Revü Varieté nagy gondokkal küszködhet.
— Miből gondolod?
— Így hirdeti műsorát: NAGY GOND A REVÜ.

Hollywood, óh!

A hollywoodi methodista templomban most tartotta esküvőjét John Agar őrmester — Shirley Temple-vel, a tizenhétéves filmcsillaggal, az egykori gyermeksztárral. Az ifjú pár kivonul a templomból, gratuláció. Shirleyhez odalép egyik nénikéje és meghatottan mondja:

— Shirley, hát férjhezmentél! Hiába, nincsenek már gyerekek!

— De majd lesznek! — vágta rá Shirley Temple csillogó szemekkel.

Nagy probléma!

— Hát maga is a Demokrata Képpártra adja a voksot, Gergő sógor?

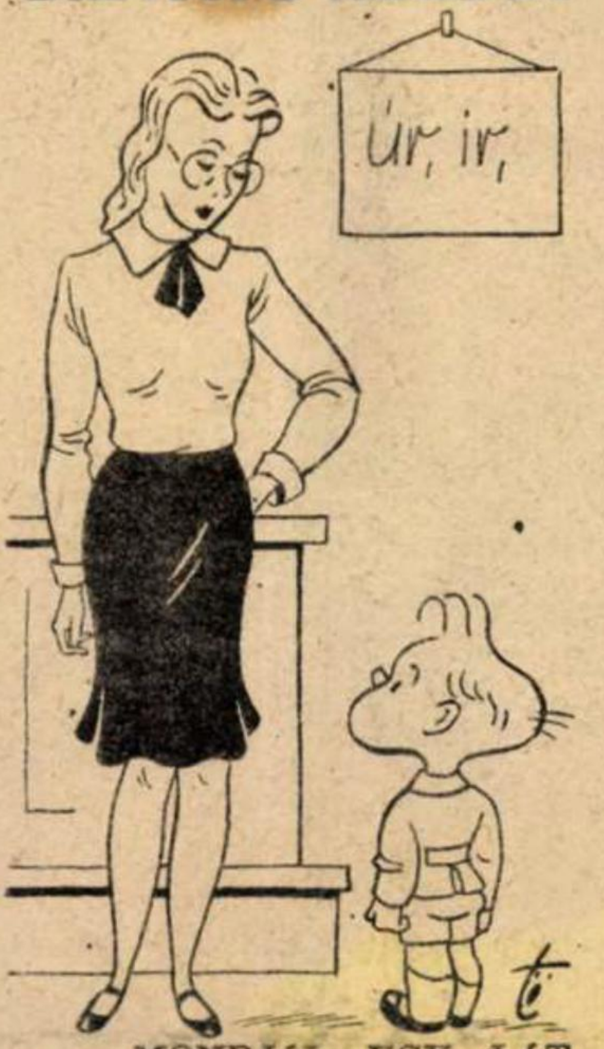
— Biz én nem tudom. Füvem van sok, az anyjukom szerint fa is van elég.

Pesti ábránd

Két tőzsdés ül a kávéházban. Egyszerre csak elmerengve felsóhajt az egyik:

— Istenem, de jó volna most New-Yorkban koldulni és abból itt Pesten üzleteket kötni.

BIZTATÓ KEZDET

— MONDJAL EGY LÁTHATÓ TÁRGYAT LACIKA.
— A NADJÁDOM.
— JÓL VAN FIACSKÁM. DE MOST MONDJÁL EGY OLYANT, AMELYIKET NEM LEHET LÁTNI.
— A TANITÓ NÉNI NADJÁDJA.

A MI BÜSZKESÉGEINK

Akiket meg fognak választani

A Ludas Matyi munkatársának szenzációs beszélgetése az egyik jaj de demokratikus párt jelöltjével, Poczak Arisztid vezérigazgatóval, a nép egyszerű gyermekével

Ilyen még nem volt! De reméljük, hogy nem is lesz

Mint a magyar sajtóban elsőnek értesülünk, a *Meglepően Demokratikus Párt* fellépteti a választásokon haspóki *Poczak* Vendel vezérigazgatót, a nép egyszerű gyermekét, a régi Márkás — jelenleg Napoleonos — demokratát. Felkerestük Poczakot egyszerű, de tisztántartott huszonhétszobás budai palotájában.

— A nép egyszerű gyermeke vagyok, nyomorúságos viskóban láttam meg a napvilágot — mondja büszkén — tegnap reggel. A birtokomon voltam ugyanis vadászaton és jólfizetett gazdatisztem lakásán rámesteledett, ott aludtam. Nem szégyelem, söt büszke vagyok rá, hogy pályafutásomat mint egyszerű csecsemő kezdtem, egész vagyonom egy cucli volt akkor és napi táplálékom... Nade hagyjuk, nem akarom elszomorítani.

Az ellenségeimnek kívánom, hogy az legyen a napi táplálékuk, ami akkor nekem volt. Huszonöt éves koromban kezdtem politizálni, de akkor még kissé zöld voltam.

Később megírtam nagy szociológiai műveimet: „Adjunk-e Vizet a Zselléreknek a Cibereleveshez?" és „Vehet a Munkás Is Lélekzetet, De Nem Szabad Túlzásba Vinni". Amit ígértem, azt mindig megtartottam. Kérdezze meg a munkásaimtól, Ludas szerkesztő úr! A múlt héten is ígértem nekik háromezer pengő drágasági pótlékot és az egészet megtartottam.

— Hiszi, hogy megválasztják?

— Bennem megvan a Bátorság ehhez a Harchoz. 1944-ben különben is annyira megszoktam a Kitartást, hogy ez maga félgyőzelmet jelent.

Büszke daccal kiált fel:

— Nekem mindegy, hogy kit szolgálok és ebből a szilárd elvemből egy jottányit se engedek, ha ellenem fordul is az egész világ.

Megnyugtatóan tesszük vállára a kezünket:

— Ne izgassa fel magát, nekünk az az érzésünk, hogy a Világ nem fog ön ellen fordulni...

— Ja igaz, Matyi öcsém, el ne felejtsem, azt a kedves epizódot feltétlenül írja meg, mert erősen megvilágítja közvetlen demokratikus egyéniségemet: múlt szerdán együtt ebédeltem a munkásaimmal...

— Ugyanazt ette, amit ők?

— Azt nem, az ilyen túlzásoknak nem vagyok híve. Másutt ettem és mást, de együtt ebédeltem velük, két órakor, pontosan akkor, amikor ők szoktak, ha van mit...

Elmereng.

— Sokszor van, higyje el. Hallatanul erőszakosak azok a munkások...

Meghatva búcsúzunk. A vezérigazgató úr még utánunk szól:

— Írja meg, öcsémuram, hogy én mindig a Népre gondolok.

Csettint a nyelvével.

— Micsoda ujság volt az! Mondja, mikor fognak megint nemzeti lapok megjelenni?

Kissé meglepődünk.

— Mi az, hogy nemzeti lapok?

— *Tudja, amikbe olyan csúnya pajeszos zsidók voltak rajzolva...*

(bárödi)

Felemelték a postai díjszabást

Eddig:

Helybeli lap	1.60
Levél	2.—
Rágalmazó levél	6 hónap

Ezentúl:

Helybeli lap	4.—
Helybeli levél	6.—
Rágalmazó levél	1 év

Egyszerűbb lett az élet!

1935

— Jó ez a kolbász?
— Elsőrendű!
— Sertéskolbász?
— Az bizony.
— De nincs elfűszerezve?
— Nincs bizony.
— Füstölt?
— Perszehogy.
— Szóval eláll?
— Hajjaj!
— Mondja, nem drága ez nagyon?
— Bizony nem.
— Szóval nyugodtan vehetem?
— Nyugodtan.
— Na jó. Adjon tizenöt dekát...

1945

— Van két vagón kolbászom.
— Helyes. Meg van véve.

Kuglipályán

— Mi nem gurítunk, hanem odavágunk...

Részvét

— Hallotta ezt a szörnyűséget? Németországban 9 millió német kódorog lakás nélkül!

— Rémes! Meg kellene hívni őket, hogy irtsanak ki bennünket és pihenjék ki magukat a lakásainkban.

Rárivalda

Kedves Várkonyi Zoltán,

elhatároztam, hogy művelődni fogok s ecélból rendszeresen eljárok majd a színházba. Direktor úr fényes teátrumában kezdtem, a Rettenetes szülőkkel s művelődtem is mindjárt szépecskén. Elsőbb is megtudtam, hogy „egy anyának rúzsoznia kell magát, ha azt akarja, hogy a fia ne keresse máshol az asszonyt.“ Ezt Leonie mondja a darabban, neki el lehet hinni. Szegény jó édesanyám Döbrögön sose rúzsozta magát, most már legalább tudom, hogy miért kerestem másutt az asszonyt. Szóval az anya szerelmes a fiába, a liliomlelkit ennek a Cocteau úrnak, no nem nagyon, csak amennyire az jó családban már szokás. Általában mindenki szerelmes mindenkibe, csak az a szegény Leonie néni jár rosszul, mert nincs fia az árvának, akibe beleszeressen és lánya sincs, akinek az udvarlójával viszonyt folytathasson szegényke a dramaturgia Cocteau-i és művészszínházi szabályai szerint, miként a fiú tisztalelkű atyja jövendőbeli menyével. Leonie néninek már csak az atya jut; sovány falat, dehát az is jobb a semminél. Ezt a kellemes, üde családi idillt Cocteau uram igazi franciás bravurral úgy írta meg, hogy noha jórésze különböző ágyakban játszódik, mégis unalmas. Nem lehetett könnyű dolog. Az előadás azonban sok mindent feledtet; főleg azt, hogy színházban vagyunk. A színészek olyan vérfagyasztóan kiabálnak, hogy szegény nézők állandóan összerezzennek. Valami hamvas frisseség van az egész produkcióban. Asta Nielsen legújabb filmjére emlékeztet. 1906-ból. A végén azért van némi drámai feszültség: amikor az anya holtan fekszik az ágyon és Leonie néni remek stílusérzékkel megragadja ezt a pompás alkalmat, hogy feltárja hormonális titkait a kandi nézők előtt — nos, akkor igen, akkor lélegzetelállító izgalomban várja a néző, hogy nem tüsszenti-e el magát a halott. De sajnos, még ezt sem. Heppiend is van, kiderül, hogy a kislány tiszta volt, miként a frissen hullott hó, „a lány ártatlan“, mint a fiú atyja könnyek közt közli; mert csak egy szeretője volt (bizonyisten nem vicc). Az anya feláldozza magát a nézőkért; meghal, hogy végre hazamehessenek.

Zoli bátyám, Zoli bátyám... Nem szokott bejárni a színházába?

Rettenetesek ezek a szülők csakugyan; azt hiszem, ez a Cocteau is szülő lehet. Mert rettenetes.

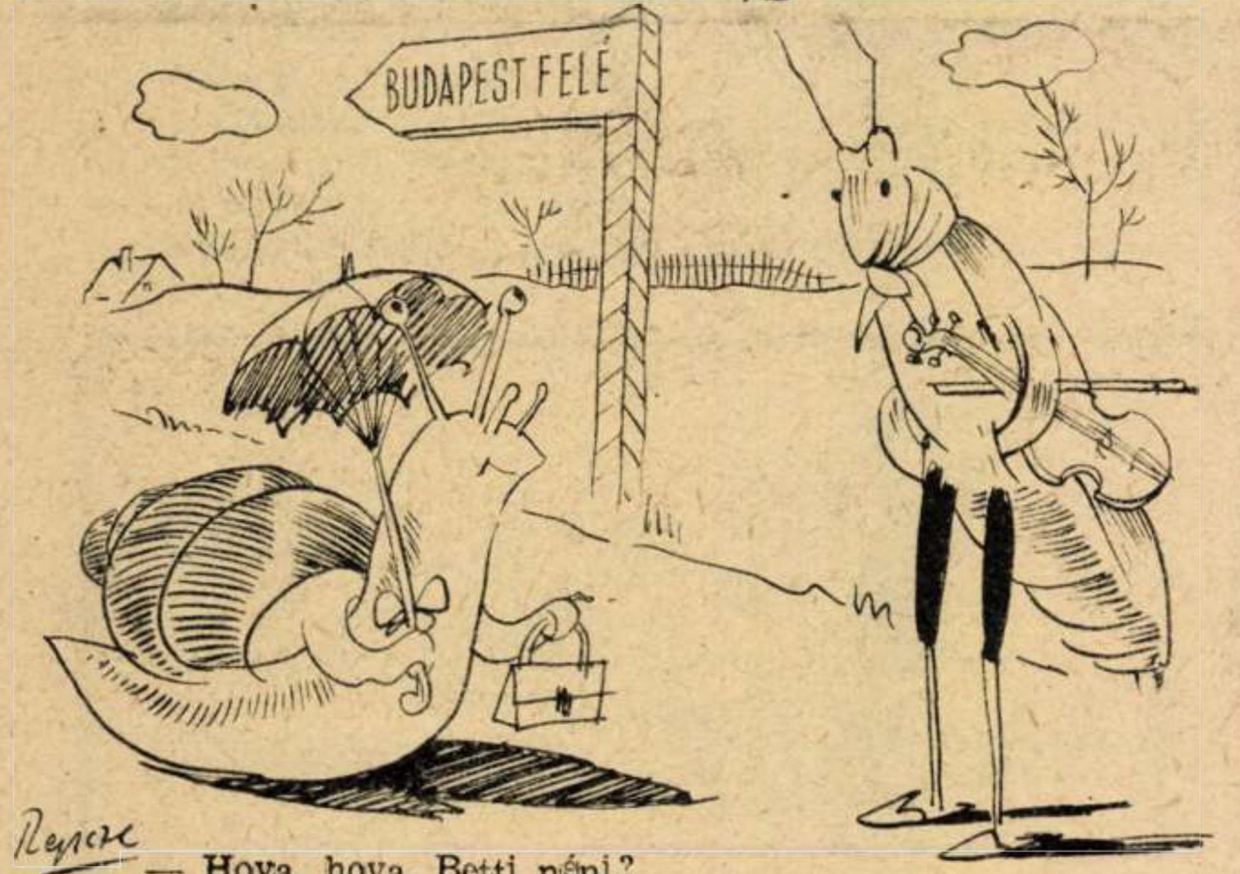
A különben tehetséges Uray a legjobb bábszínházstílust játszotta. Szörényi Éva kellemes jelenség; e tényt szerencsére nem ronthatja le a rendezés. Apáthi Imre, a rendező, attól eltekintve, hogy a darabot lehetetlenül csapnivaló módon rendezte, mondom, ettől eltekintve, megfelelt. Valóságos varázsló; élő emberekből a szemüreklátára csinál bábokat.

Cocteau mesternek pedig csak ennyit üzenek: Lovam, én nem ilyen anyát akartam!

Melyhez hasonló jókat kíván a meggyötört

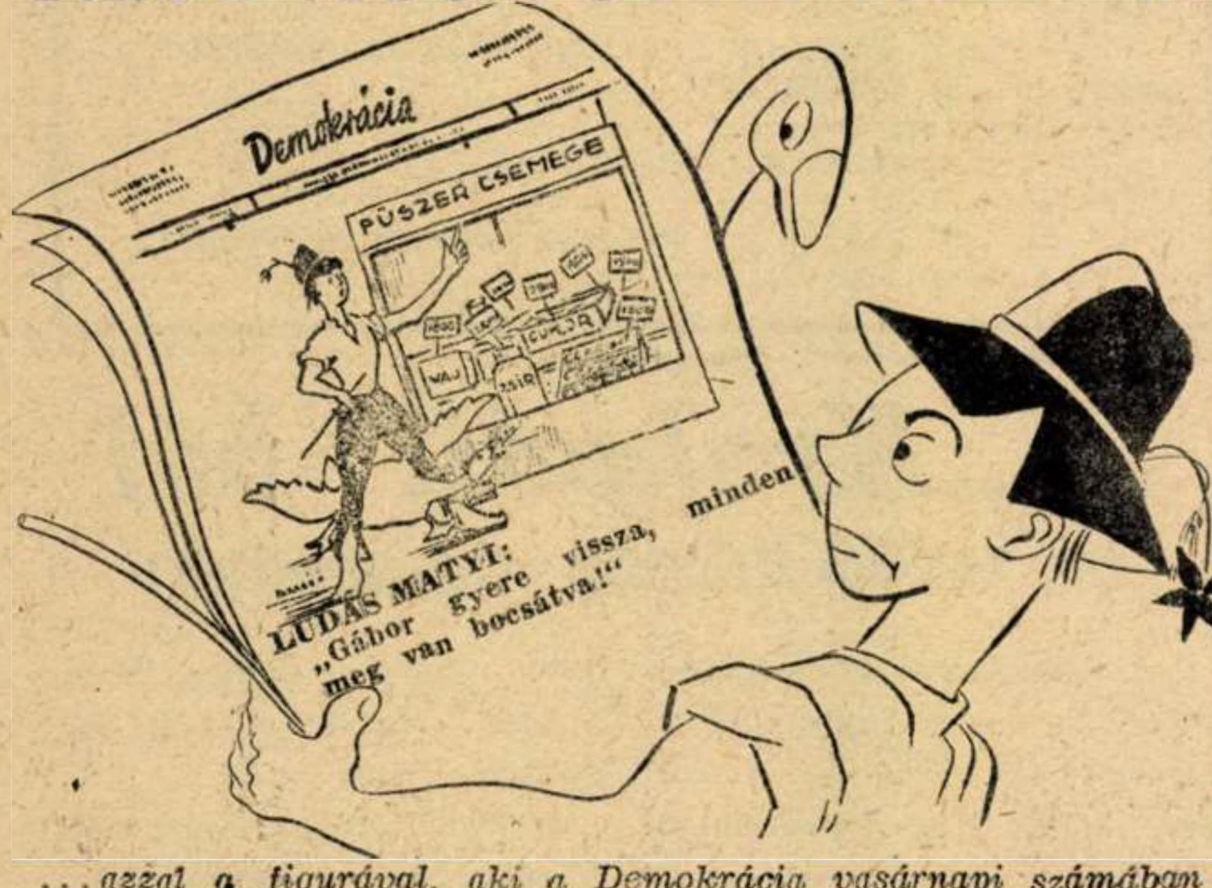
Ludas Matyi

Az országúton

— Hova, hova, Betti néni?
— A Szálasi tárgyalásra, Budapestre.
— De hiszen ellenkező irányba megy, nem Pest felé.
— Nem baj, akkor sem kések el.

NEM VAGYOK AZONOS...

...azzal a figurával, aki a Demokrácia vasárnapi számában napvilágot látott és hamis nyialtkozatot mondott a nevemben.

Ami pedig Faragó Gábort illeti, maradjon ott, ahol van, mert ő a nagy drágaság ellenére is olcsón úszta meg.

Tisztelettel

A valódi Ludas Matyi

Ludas Matyi kilép lapunkból a nyilvánosságra

Ludas Matyi első személyes fellépte 29-én, szombaton d. u. ½ négy órakor a Nemzeti Sportcsarnokban a két munkáspárt **nagy sportestéjén**

Ludas Matyi: **Farkas Erzsébet** a Nemzeti Színház művésznője

Rejtvények

Megfejtések a 8. oldalon!

Erkölcsbotrány

— Hallatlan! Olvasom, hogy leányiskolai tanár elcsábította az egyik tanítványát!

— Hja, a tanítvány azé, aki megműveli!

Gratulálunk!

Egyéves az Uj Szó!
Szívből gratulálunk
Erre az új szóra
Rég szükség volt nálunk.

Álomnak is szép!

— Gyönyörű álmom volt az éjjel!

— Na?

— Azt álmodtam, hogy a gazdasági rendőrség talált a lakásomon 10 deka szalonnát.

Ingyen humor

Egy kis budai vendéglő ajtaján díszes tábla ékeskedik a következő szöveggel:

Nagyszerű cigányzene, kitűnő konyha, hideg-meleg ételek. Tányén nincs!

Isteni állapotok! Nálam otthon ételek nincsenek. Csak tányér van.

•

Egy Murányi-utcai üzlet kirakatában olvasható:

1000 pengő jutalmat kap az, aki pénteken délután egy pár férficipőt tévedésből visszaad.

Az az érzésünk, hogy ezt a pár cipőt még tévedésből sem fogják visszaadni.

•

Egy Erzsébet-körúti ház kapualjában viszont a következő hirdetmény ejti ámulatba az olvasót:

A filmesek zsírját a légópincében mérjük ki

Jó, jó. De azért a libák zsírját mégis többre becsüljük.

•

Egy Népszínház-utcai étkezdében láttuk a következő inyecsiklandozó feliratot:

Rosszul étkezik otthon? Étkezzen nálunk! Kitűnő otthoni koszt!

Még csak annyi hiányzik a biztatáshoz, hogy a tulajdonos kiírja: Rossz kiszolgálás!

•

Végül a Nagykörút egyik vendéglőjének ajtaján kínálják:

ÉLŐ HALBÓL HALÁSZLÉ

Mi az? Már a halat sem lehet levágni?

Dal a pénzekről

CSALÁDJÁBÓL CSAK Ő MARADT,
DE LYUK TÁTONG AZ OLDALÁN
A VILÁGHÁBORÚBAN Ő
AZ ELSŐ SEBESÜLT TALÁN.

AZ EGYPENGŐSSEL MIT CSINÁLJ?
LEGJOBB PERSELYBE DOBNI BE;
IGEN, EZT LEHET EGYEDÜL,
DE MEG NE LÁSSA SENKISE.

A KÉTPENGŐST, ESETLEG MÁR
KOLDUSNAK ADHATOD ODA
A FONTOS ITT CSUPÁNCSAK AZ:
AZTÁN GYORSAN SIESS TOVA.

EGY ÖTPENGŐSSEL MÉG MA IS
A VILLAMOSRA SZÁLLHAT ÖN
S UTAZHAT HUSZ MÉRFÖLDET IS
(HISZEN A KALAUZ ÚGYSE JÖN!)

BECSÜLJÉTEK MEG A TIZEST / TÍZ KILÓ CUKROT ADTAK RÉG'
BOHÓ IFJAK, TI KIS CSACSIK! / ÉRTE S MA EGY LUDAS MATYIT.

A HUSZAST MEGKÖPKÖDTE RÉG' / MOST AZT KÖPIK LE, KI HUSZAST
AKI KAPTA: „EZOSZT' JÓ NAP!“ / MER ADNI BORRAVALÓNAK.

A PARADICSOM GYÖNYÖRE / PARADICSOMOT AD NEKED
TIED LEHET, E NAGY DOHÁNY / ... EGY FÉLKILÓCSKÁT IS TALÁN.

SZÁZAS, RÓLAD ÁLMODTAM ÉN / ÁLMOKAT S MOST LE TTÉL ENYÉM
MINT IFJÚ, ÉDES, CSUDA VAD / AMIKOR ÓCSKA BANYA VAGY.

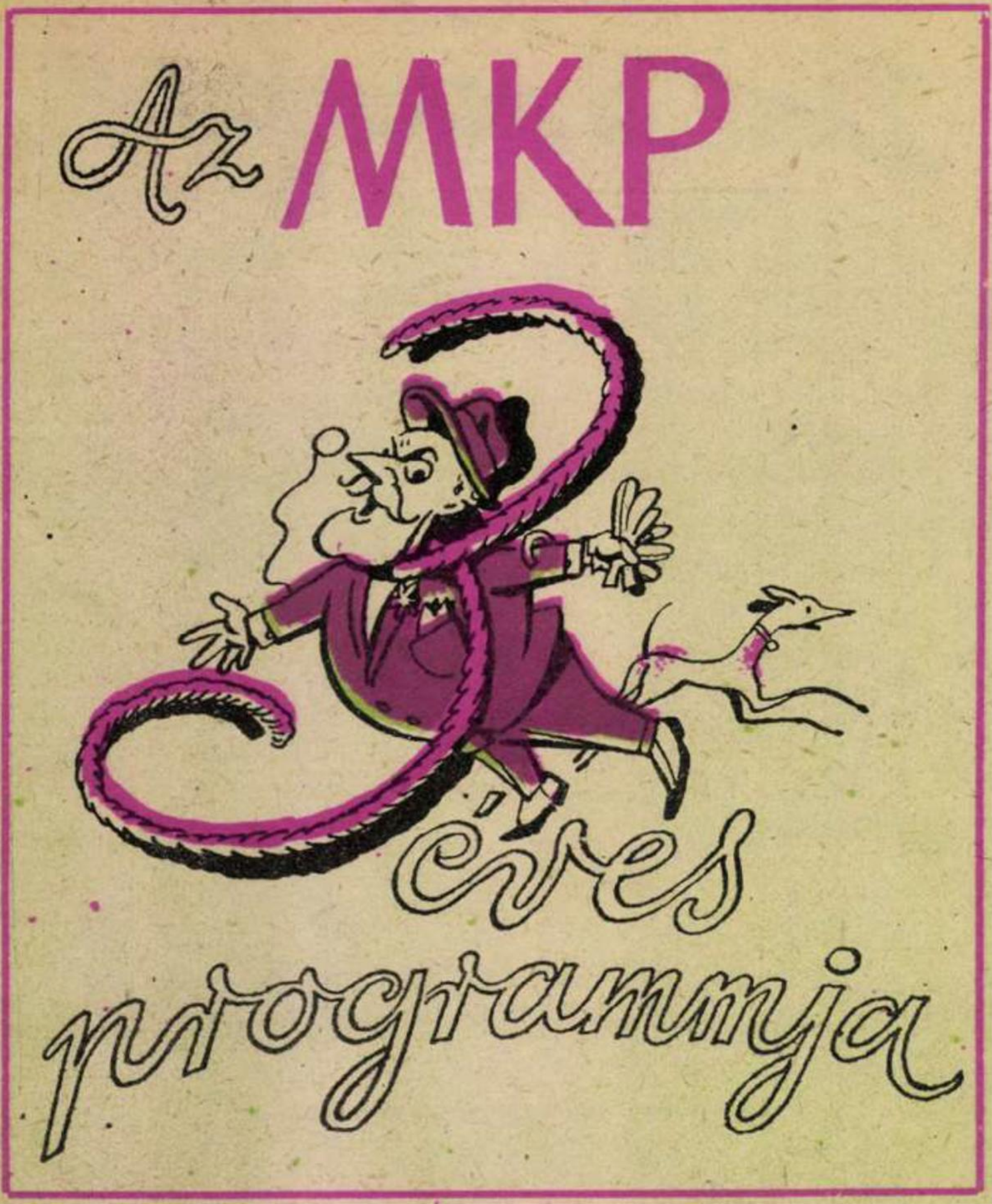

A KICSIKE CSAK PÁR HETES / MÉG A LEKVÁR IS ÍGY GÜGYÖG:
S MÁR MAJMOLJÁK KICSIK, NAGYOK / „ÉN IS ÖTSZÁZ PENGŐ VAGYOK“.

A SZIVEKEN TIPOR MA Ő / ÚGY NE JÁRJON, MINT NAGYNÉNJE
SIKERTŐL A FEJE LÁZAS / A SZEGÉNY, BÚS, ÖREG SZÁZAS.

Gergely Miklós

MI JÖN

a petróleumjegy
és a
gyufajegy után?

Hát nincs igaza?

Jóképű, vidéki bácsi ül a roskadásig megtelt villamoson, zsebébe nyul és kedélyesen rágyujt a pipájára. A kalauznő áttöri magát a tömegen és ijedten rákiált: „Bácsikám, itt nem szabad pipázni. Nem látja, hogy ki van írva, tilos a dohányzás?“ Az öreg nyugodtan válaszol: „Látom én, de az is ki van írva: „Viseljen Amazon melltartót“, oszt én mégse hordok“. (*)

LOVÁGIAS ÜGY

— Na, most jól kitoltam azzal a Piszokkal.

— Melyik Piszokkal?

— Amelyik a fehérneműmben éktelenkedett.

— ??

— Vettem egy üveg *Hypo*-t, amivel a feleségem minden fehérneműt hófehérre mosott.

Aki keres, talál

Az 5. oldalon közölt verses kép-rejtvény-játék megfejtései:

1. Endre László (fordítva nézzük).
2. Népügyészség (jobb oldalra fordítva, szivarozó fejet látunk).
3. Kolosváry-Borcsa (fordítva)
4. Páger Antal (fordítva nézendő).
5. Imrédy Béla (fordítva nézendő).

Rejtvény megfejtések a 7. oldalról.

1. Erzsébetfalva;
2. Farkasfog

E heti számunkat
írták és rajzolták:

Aranyos Gusztáv	Pártos Jenő
Békeffi István	Repcze János
Byssz Róbert	Sándor Károly
Farkas Lujza	Shwott Lajos
Feleki László	Solt Róbert
Gábor Andor	Stella Adorján
Gergely Miklós	Szakmáry László
Hidvéghy Ferenc	Szegő Gizi
Hont Ferenc	Szűr-Szabó József,
Kaján Tibor	Tabi László
Kertész Endre	Toncz Tibor
Palásti László,	Török János
Pánczél Lajos	Vasi

Ludas Matyi
SZATIRIKUS HETILAP

Megjelenik minden vasárnap
Szerkesztő:
GÁL GYÖRGY
Felelős szerkesztő:
SZEGEDI EMIL
Felelős kiadó:
PETŐ JÓZSEF
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, József-körút 5.
Telefon: 388—106 és 188—182
Szerkesztőségi órák:
Minden hétköznap 9—1-ig.
Kéziratokat nem őrzünk meg és nem adunk vissza.
Nyomatott a „Szikra“ Lapvállalat offset-körforgógépein.
Felelős nyomdavezető:
Nedeczky László.

Ali, az Igazhívő meghalt. Most ott állott Mohamed Parancsnokának a kapuja előtt és maga az öreg Mohamed faggatta, hogy elég tiszta-e a multja, méltó-e a Paradicsom gyönyöreire.

— Hívő voltál? — kérdezte Mohamed.

— Ajaj, Allah prófétája — mondta Ali és a szemei vadul forogtak. — Én még azt is elhittem, amit egy feketéző Pesten a közmunkaváltságivére írt ...

csak egy egyszerű próféta vagyok.

Kissé habozott még, aztán jóságosan intett:

— Bemehetsz a Paradicsomba.

Ali felújjongott; és abban a pillanatban kinyitották a paradicsom kapuját. Allahra, tele volt szebbnél szebb hurikkal, akiket az igazhívők gyönyörűségére helyezett oda a próféta.

— Ez a mennyország? — kérdezte Ali.

— Akkor te több voltál, mint hívő — szólt Mohamed, te pali voltál.

— Disznóhúst ettél?

— Aproximative.

— Mi az, hogy aproximatíve?

— Nekem azt mondták, hogy disznóhús, az étlapra az volt írva, hogy lekvárospalacsinta és egymásközt lóhúsnak nevezték a vendéglősök.

— Ez nekem magas, én

— Ez — felelte Mohamed. — Jó, mi?

Ali leborult a próféta elé:

— Uram, mikor én meghaltam, az egyetlen vigasztalásom az volt, hogy nem látom többé Fatimét, hűséges és nagyszájú nejemet. Most kezdjem elölről? Könyörgök, engedj a pokolba!

A próféta dühbejött:

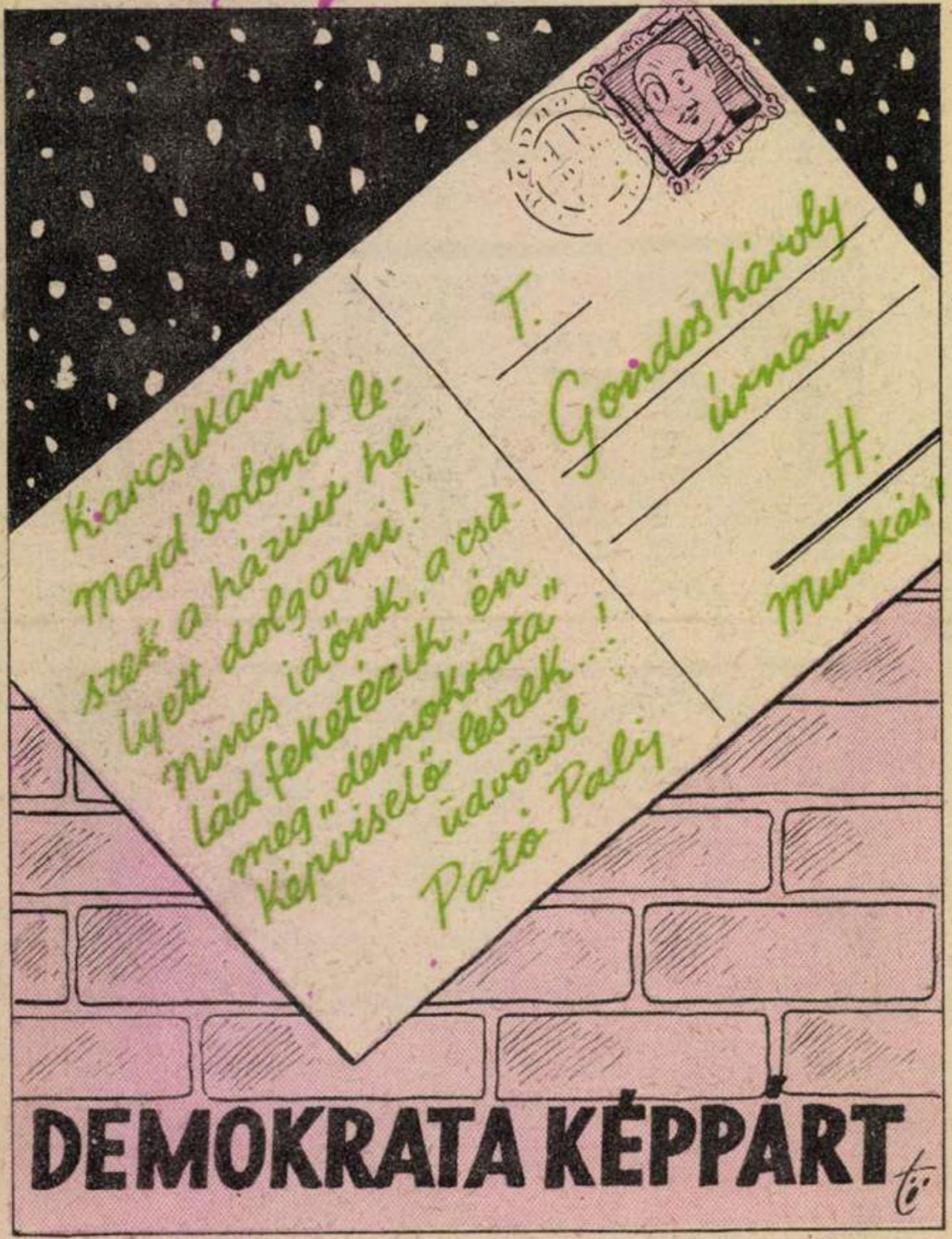
— Hát eredj a pokolba!

És Ali felébredt a szobájában, a felesége mellett.

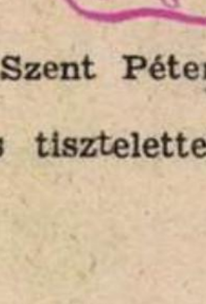
A LEGIFJABBAK SZABAD SZAGSZERVEZETE KIZÁRTA ŐT A KÖZ(GY)ÜLÉSBŐL, MERT 1944. DECEMBERÉBEN ZÖLD PELENKÁT VISELT.

MEGJÖTT a válasz!

Maguk meg arra kiváncsiak szaktársak, lehet-e bízni azoknak a szavában, akik túllicitálják ígéreteikkel a lehetőségeket?

Stancák, halála után az égbe kerülve, Szent Péter elé járul.

— Mondd uram — kérdezi alázatos tisztelettel —, mennyi neked 100.000 év?

— Egy perc.

— És mennyi neked 100.000 pengő?

— Egy fillér.

— Ha így van, uram, akkor adj nekem egy fillért.

— Szívesen, de várj egy percig.

A „Krokodil“-ból

Dr. SZEGŐ VILMOS figyelmébe!

„A salzburgi internálótáborban üdülő Lipót belga király megcáfolja azt a vádat, hogy egy alkalommal két teljes óra hosszat ivott volna teát Hitlerrel. A cáfolat így hangzik:

1. Nem igaz az, hogy két óra hosszat ittam teát Hitlerrel. Igaz ellenben, hogy a teát mindössze egy óra hosszat ittuk.

2. Nem igaz az, hogy teát ittunk. Igaz ellenben, hogy kávét ittunk.

3. Nem igaz az, hogy kávét ittunk, igaz ellenben, hogy pótkávét ittunk.“